

Arrest

nr. 242 092 van 12 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 18 januari 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor verzoekende partijen, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partijen, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 10 november 2019 België binnen met hun identiteitskaart en verzoeken op 14 november 2019 om internationale bescherming. Op 7 januari 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van elk van hen een beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die de volgende dag aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn op 23 maart 1980 in Kafr Shams, gelegen in de provincie Dara'a. U hebt de Syrische nationaliteit en u bent een Arabisch soennitisch moslim. U woonde heel uw leven in uw ouderlijke huis in Kafr Shams, behalve van 2001 tot 2008, toen u in Dubai werkte als kok in verschillende restaurants.

Bij terugkeer vanuit Dubai naar Syrië hebt u een mobiele telefoniewinkel uitgebaat. Daarna hebt u een eigen restaurant uit de grond gestampt. In 2010 bent u gehuwd met de Syrische A. Z. M. (...). Jullie hebben drie kinderen: Ab. (...), Al. (...) en M. (...).

Na de start van het Syrische conflict waren de autoriteiten uw dorp binnengevallen om willekeurige arrestaties te verrichten. U werd meegenomen en zat toen 25 dagen in Sanamayn opgesloten. U werd zonder meer vrijgelaten.

Op 30 maart 2017 bent u met uw gezin gevlucht naar Libanon, waar jullie ongeveer 8 maanden bij uw zus in Qob Ilyas in de Bekaa vallei hebben doorgebracht. Jullie waren geregistreerd bij de Verenigde Naties en op een dag kregen jullie te horen dat jullie zouden worden overgebracht naar Spanje. Op 16 november 2017 kwamen jullie aan in Spanje, waar jullie een internationaal beschermingsstatuut werd toegekend. Jullie verbleven de eerste 8 maanden in een opvangcentrum in de Spaanse stad Monflorite, waarna jullie werden ondergebracht in een huis in Huesca. Het programma waarbij u een financiële vergoeding en onderdak kreeg, duurde twee jaar. Daarna zou u in uw eigen huisvesting moeten voorzien. Op een dag werden jullie ingelicht dat de verhuurder van jullie huis overleden was en dat het huis zou verkocht worden. Jullie opzegtermijn bedroeg een maand en jullie mochten nog enkele dagen langer in het huis blijven. Omdat u en uw echtgenote geen werk vonden, was het ook moeilijk om een nieuw huurhuis te vinden. Nadat jullie het huis uiteindelijk hebben verlaten, hebben jullie een paar dagen gelogeerd bij een vriend. Daarna namen jullie de bus van Barcelona naar Parijs, van waaruit jullie doorreisden naar Brussel. Op 14 november 2019 dient u met uw gezin een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde Belgische instanties.

Bij terugkeer naar Spanje, vreest u op straat te belanden omdat u geen werk en huisvesting vindt. Uw kinderen waren er ongelukkig en gingen er niet graag naar school. De medische zorg was niet adequaat. Evenmin wilt u terugkeren naar Syrië, en dit omwille van de oorlog.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u de volgende documenten neer: de Syrische identiteitskaarten van u en uw echtgenote, de uittreksels uit de burgerlijke registers en de vaccinatiekaarten van uw drie kinderen, uw rijbewijs afgegeven door de Verenigde Arabische Emiraten, de uitreiskaart van uw zoon M. (...), uw militair boekje en een ontvangstbewijs van uitstel van militaire dienst, uw familieboekje en huwelijksverklaring.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit de documenten in uw administratief dossier blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Volgens het "Eurodac Search Result" dat in uw administratief dossier werd gevoegd, werd u reeds internationale bescherming verleend in Spanje in de loop van de voorbije drie jaar (zie de nota "Eurodac Hit 'M'", waarvan kopie in uw administratief dossier als interpretatie-instrument van uw "Eurodac Search Result", 12/11/2019).

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Spanje verlaten hebt wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u uw levensomstandigheden in Spanje gelden, met name het gebrek aan werk, huisvesting en toereikende gezondheidszorg. Uw kinderen waren er ook niet gelukkig op school.

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt een internationale beschermingsstatus in Spanje verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Zo blijkt dat u en uw gezinsleden na jullie aankomst een tweejarig traject zouden doorlopen waarbij u onder andere huisvesting en een maandelijks financiële vergoeding kreeg. Bij jullie aankomst in Spanje zorgde de organisatie Apip Acam ervoor dat jullie werden overgebracht naar het Spaanse dorp Monflorite. Jullie brachten de eerste twee dagen in een kleine kamer door, en daarna kregen jullie twee aparte kamers voor het hele gezin. Jullie kregen toen ook een maandelijks vergoeding van 340 euro waarmee jullie eten konden kopen om te koken in een gemeenschappelijke keuken. Een keer per week kregen jullie een uurtje taalles. Na ongeveer acht maanden werden jullie overgeplaatst naar een huis in de stad Huesca en steeg jullie maandelijks vergoeding naar 670 euro. De organisatie Apip Acam betaalde nog steeds de huur. In die periode volgde uw vrouw een patisseriecursus en volgde u verschillende andere cursussen zoals heftruckchauffeur en informatica. Jullie kinderen gingen naar school en jullie hadden toegang tot de gezondheidszorg (CGVS, pp. 5-10). Hieruit blijkt geenszins dat u of uw gezinsleden blootgesteld werden aan een mensonwaardige behandeling daar jullie sinds jullie aankomst in Spanje gedurende twee jaar gehuisvest werden, een uitkering kregen en toegang hadden tot onderwijs en medische zorgen. U stelt weliswaar dat uw kinderen niet gelukkig waren op school omdat zij geen boeken hadden en niet altijd op de hoogte waren van de schoolactiviteiten (CGVS, pp. 8-9 & CGVS M. (...), p. 5), maar deze zaken zijn niet zwaarwichtig genoeg om te kunnen spreken van een onmenselijke of vernederende behandeling. Bovendien kreeg uw dochter die kampte met blaasproblemen en psychische problemen psychologische hulp, en had uw zoon toegang tot een dokter om het probleem met zijn benen te onderzoeken. Hieruit blijkt wel degelijk dat u en uw kinderen toegang

hadden tot medische zorg. Het loutere feit dat de dokter vaststelde dat er geen oplossing was voor het probleem met de benen van uw zoon, weerlegt deze vaststelling niet. Dat uw echtgenote ook medische problemen had en dat de dokter enkel paracetamol en ibuprofen voorschreef en dat ze zich daarmee niet beter voelde, doet evenmin besluiten dat zij mensonwaardig werd behandeld, daar zij wel degelijk toegang had tot een dokter. Aangezien alle gezinsleden wel degelijk toegang hadden tot zowel medische als psychologische hulp, kan dan ook bezwaarlijk worden besloten dat de Spaanse overheid op dat vlak in gebreke bleef (CGVS, pp. 8-10 & CGVS M. (...), pp. 5-6). Wat betreft het gegeven dat jullie na twee jaar op straat stonden, dient opgemerkt dat u het recht had op het huren van een woning en dat u op dat vlak niet werd gediscrimineerd. Het loutere feit dat u geen woning kon vinden omdat u geen werkcontract kon voorleggen, toont louter aan dat u aan bepaalde voorwaarden diende te voldoen om een woning te kunnen huren, maar dit kan niet gezien worden als een vernederende of onmenselijke behandeling. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u geen werk kon vinden, en dit wordt niet betwist, doch kan hieruit niet geconcludeerd worden dat u de toegang tot de arbeidsmarkt werd ontzegd. U verklaart immers dat u niet weet waarom u geen werk vond en dat veel Spanjaarden ook werkloos waren. U voegt eraan toe dat een Spaanse vrouw die werkte voor Apip Acam u had toevertrouwd dat zelfs kinderen met een diploma op zak geen werk vonden en dat u maar beter Spanje verliet. Verder dienen de verklaringen over uw vrouw die geen werk kon vinden omwille van haar hoofddoek, te worden genuanceerd, daar zij verklaart dat zij weet had van andere vrouwen die een hoofddoek droegen en wel een job hadden, maar dat deze vrouwen in het weekend werkten en dat zij in het weekend bij haar kinderen wou zijn (CGVS, pp. 4-6 & CGVS M. (...), p. 4).

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Spanje en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Ter volledigheid dient vastgesteld dat noch u, noch uw echtgenote problemen hebben gekend met de Spaanse autoriteiten of andere personen (CGVS, p. 8 & CGVS M. (...), p. 6).

Gelet op voorafgaande vaststellingen, dient dan ook te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Spanje loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Spanje, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat de door u neergelegde identiteitskaarten, uittreksels uit de burgerlijke registers en de vaccinatiekaarten van uw drie kinderen, uw rijbewijs, de uitreiskaart van uw zoon M. (...), uw militair boekje met ontvangstbewijs van uitstel van militaire dienst, uw familieboekje en huwelijksverklaring louter betrekking hebben op de identiteit en afkomst van u en uw echtgenote en kinderen en dat deze elementen hier niet ter discussie staan. Deze documenten zijn dan ook niet van die aard om bovenstaande appreciatie te wijzigen.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat ook het verzoek van uw echtgenote A. Z. M. (...) door het CGVS niet-ontvankelijk werd verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat Spanje u internationale bescherming verleende en dat u om die reden niet teruggestuurd mag worden naar Syrië."

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster – i.e. de echtgenote van verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn op 3 juni 1988 in Damascus. U hebt de Syrische nationaliteit en u bent een Arabisch soennitisch moslim. U woonde in Kafr Shams, gelegen in de provincie Dara'a. Tijdens uw studies hebt u in Damascus gewoond, waar u aan de Universiteit van Damascus Business Management hebt gestudeerd. Na uw studies bent u teruggekeerd naar Kafr Shams en werkte u als leerkracht. In 2010 bent u gehuwd met de Syriër A. W. (...). Jullie hebben drie kinderen: Ab. (...), Al. (...) en M. (...). Na uw huwelijk hebt u nog enkele maanden lesgegeven, maar nadien is het conflict begonnen en bent u hiermee opgehouden. U gaf immers les in scholen buiten uw dorp en het was te gevaarlijk geworden om zich te verplaatsen.

Op 30 maart 2017 bent u met uw gezin gevlucht naar Libanon, waar jullie ongeveer 8 maanden bij de zus van uw echtgenoot in Qob Ilyas in de Bekaa vallei hebben doorgebracht. Jullie waren geregistreerd bij de Verenigde Naties en op een dag kregen jullie te horen dat jullie zouden worden overgebracht naar Spanje. Op 16 november 2017 kwamen jullie aan in Spanje, waar jullie een internationaal beschermingsstatuut werd toegekend. Jullie verbleven de eerste 8 maanden in een opvangcentrum in de Spaanse stad Monflorite, waarna jullie werden ondergebracht in een huis in Huesca. Het programma waarbij u een financiële vergoeding en onderdak kreeg, duurde twee jaar. Daarna zou u in uw eigen huisvesting moeten voorzien. Op een dag werden jullie ingelicht dat de verhuurder van jullie huis overleden was en dat het huis zou verkocht worden. Jullie opzegtermijn bedroeg een maand en jullie mochten nog enkele dagen langer in het huis blijven. Omdat u en uw echtgenoot moeilijk werk vonden, was het ook moeilijk om een nieuw huurhuis te vinden. Nadat jullie het huis uiteindelijk hebben verlaten, hebben jullie een paar dagen gelogeed bij een vriend. Daarna namen jullie de bus van Barcelona naar Parijs, van waaruit jullie doorreisden naar Brussel. Op 14 november 2019 diende u met uw gezin een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde Belgische instanties.

Bij terugkeer naar Spanje, vreest u op straat te belanden omdat u er geen werk en huisvesting hebt. Uw kinderen waren er ongelukkig en gingen er niet graag naar school. De medische zorg was niet adequaat. Evenmin wilt u terugkeren naar Syrië, en dit omwille van de oorlog.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u de volgende documenten neer: de Syrische identiteitskaarten van u en uw echtgenoot, de uittreksels uit de burgerlijke registers en de vaccinatiekaarten van uw drie kinderen, een rijbewijs van uw echtgenoot afgegeven door de Verenigde Arabische Emiraten, de uitreiskaart van uw zoon M. (...), het militair boekje met ontvangstbewijs van uitstel van militaire dienst van uw echtgenoot, uw familieboekje en huwelijksverklaring.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere

procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

*Uit het geheel van uw verklaringen die u voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) aflegde, blijkt dat u uw verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde vluchtmotieven als uw echtgenoot, A. W. (...). In zijn hoofde werd zijn verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk bevonden. Dit omwille van het feit dat hij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Ook u geniet reeds internationale bescherming in een andere lidstaat van de Europese Unie. Volgens het "Eurodac Search Result" dat in uw administratief dossier werd gevoegd, werd u reeds internationale bescherming verleend in Spanje in de loop van de voorbije drie jaar (zie de nota "Eurodac Hit 'M'", waarvan kopie in uw administratief dossier als interpretatie-instrument van uw EURODAC Search Result, 12/11/2019). Bijgevolg wordt ook in uw hoofde uw verzoek niet-ontvankelijk bevonden. Het CGVS verwijst hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van uw echtgenoot:
(...)*

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Spanje en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 23 en 39 van de de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: Procedurerichtlijn), van artikel 2 "par. 2 en 3" van "de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve taken" (verzoekende partijen bedoelen klaarblijkelijk de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7 en 57/6, § 3, (eerste lid), 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van de "principes van machtsoverschrijding".

Verzoekende partijen geven een theoretische toelichting bij de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel en citeren artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissingen werden genomen. Zij merken daarbij op dat de Vreemdelingenwet ingevolge een wijziging niet meer voorziet dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) "op een met redenen omklede wijze (zou oordelen) dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement". Vervolgens citeren verzoekende partijen de motivering van de tweede bestreden beslissing, waarin de motieven van de eerste bestreden beslissing integraal werden hernomen.

Verzoekende partijen vervolgen:

"Dat het correct is te stellen dat de familie vertrokken is en Spanje verlaten heeft op het ogenblik dat haar situatie, sociaal en economisch, niet meer te verdragen was.

De familie heeft alle nodige stappen ondernomen en het wettelijke parcours afgelopen om in Spanje te integreren en een leven op te bouwen. Zij hebben een cursus en opleiding gevolgd die echter concreet niet opbracht.

Dat indien in theorie gauw gezegd kan worden dat men niet voldoende of lang genoeg afgewacht heeft tot een werk zich aanbood, dit concreet echter niet haalbaar is wanneer intussen geen sociale hulp, zelfs beperkt, aangeboden wordt.

De verzoekende partij vertoont geenszins een profiel van "profiteur, die bij de eerste moeilijkheid Spanje zou hebben verlaten om zich elders te vestigen en aldaar van het systeem te profiteren.

Dat het CGVS vooreerst geen objectieve analyse maakt van de mogelijkheid voor het koppel om effectief tot een werk te komen en om zelfstandig te kunnen leven of te overleven: de verzoekende partij viseert niet om tot de middenstand te behoren doch enkel en alleen maar tot een woning te geraken en de kosten te kunnen dekken, waaronder in casu de medische kosten voor de vrouw en het meisje.

Dat het CGVS evenmin concrete cijfers voorlegt.

Dat de verzoekende partij hierbij de zekerheid had niet meer in de elementaire behoeften van het gezin te kunnen voorzien, waaronder de medische kosten voor het gezin; indien naar de dokter gaan kosteloos is, dienen de behandelingen degelijk betaald worden, zonder terugbetaling.

Dat de verzoekende partij dat duidelijk haar vrees heeft geuit hun dochter onbehandeld te zien.

Cfr (...)

Dat het CGVS zich op een onvoldoende gedocumenteerd dossier steunt om de beslissing te staven en verder op een onjuiste feitenvinding steunt.

Dat dit reeds voldoende is om de beslissing nietig te maken en de zaak naar het CG VS door te sturen.

Dat de situatie van asielzoekers in het betrokken EU staat , duidelijk niet aanvaardbaar is wanneer het gaat, zoals in casu, om een gezin dat een aantal kwetsbare profieufactoren vertoont, zoals jonge kinderen die ook medische en psychische problemen vertonen.

Dat in casu de beslissing louter gestereotypeert voorkomt :

De Commissaris Generaal beperkt zich inderdaad tot een louter gestereotypeerde verwijzing naar de relevante feiten van de procedure en een theoretische uiteenzetting ivm het feit dat naargelang het land binnen de EU en naargelang de mensen binne een land, de toestand van de mensen grondig kan verschillen wat betreft hun materieel vermogen en dat dit niet eigen is aan de status van vluchteling, doch algemeen toepasbaar;

Dat de verzoekende partij echter niet om de materiële toestand en omstandigheden van opvang klaagt doch vernederende en onmenselijke levensvoorwaarden aanklaagt: in Spanje kreeg hij geen kans om op termijn, noemenswaardige levensvoorwaarden te krijgen waarmee zij redelijk kon verwachten dat na enkele moeilijke jaren zij gewoon zou kunnen leven in een niet - mensenonterende context;

Evenmin kreeg hij kans om effectief aan een werk te komen, ondanks de gevolgde opleidingen en een reeds goede kennis van de Spaanse taal.

Dat zij bovendien duidelijk het voorwerp is geweest van racisme;

Een fenomeen die zij als gericht tegen Arabieren aanvoelt;

Dat de verzoekende partij haar rechten in de betrokken EU staat aangast werden, zodat artikel 3 van het EVRM geschonden werd daar waar artikel 3 van het EVRM ongeschonden dient te blijven en de staten een positieve verplichting oplegt :

« (...) (C.E.S.D.H, 7 mars 2000, T.I./ Royaume uni) ; »

Dat deze vaststelling volstaat om de beslissing nietig te maken;"

Verder gaan verzoekende partijen in op het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, zoals onder meer vervat in artikel 13 van het EVRM, middels een betoog dat, te oordelen naar de daarin gebruikte verwijzingen, genomen is uit een of andere tekst waarvan elke bronvermelding ontbreekt.

Verzoekende partijen besluiten dat de bestreden beslissingen dienen te worden vernietigd. De motivering is volgens hen niet ernstig, noch coherent. Ze is tevens onredelijk en onbegrijpelijk.

2.2. Stukken

Als bijlage bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. Vooreerst benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat de bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/7 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.3.1.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*". Onder "*middel*" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 3 en 13 van het EVRM, met artikel 47 van het Handvest en met de artikelen 23 en 39 van de Procedurerichtlijn, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepalingen geschonden achten. Evenmin lichten verzoekende partijen toe wat zij bedoelen met de "*principes van machtsoverschrijding*" en hoe deze geschonden zouden zijn.

2.3.1.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van voormelde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming dat verzoeker indiende niet-ontvankelijk is omdat (i) uit de documenten in zijn administratief dossier blijkt dat hij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, met name Spanje, omdat (ii) hij geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Spanje loopt, zijn basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet gegarandeerd zijn en zijn levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM, en omdat (iii) niets erop wijst dat zijn status van persoon die internationale bescherming geniet niet meer geldig is. Deze vaststellingen worden in de eerste bestreden beslissing genoegzaam toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming dat verzoekster indiende niet-ontvankelijk is omdat zij haar verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde vluchtmotieven als verzoeker en zijn verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk werd bevonden omwille van het feit dat hij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Ten slotte kan er nog op worden gewezen dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet verder te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het waarom of uitleg dient te vermelden. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.3. Beoordeling van de ontvankelijkheid van de verzoeken om internationale bescherming

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, op basis waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, bepaalt als volgt:

“(...)

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie; (...)”

In de parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet wordt nog het volgende gesteld:

“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoont dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer, 2016-17, nr. 54-2548/001, p. 107).

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoeker geen nood heeft aan

internationale bescherming in België precies omdat hij reeds in een ander land internationale bescherming geniet.

Zulks geldt in voorliggend geval, dat betrekking heeft op een situatie waarin verzoekende partijen internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat, *in casu* Spanje. In de eerste bestreden beslissing wordt in hoofde van verzoeker immers terecht als volgt geoordeeld:

“Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit de documenten in uw administratief dossier blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Volgens het "Eurodac Search Result" dat in uw administratief dossier werd gevoegd, werd u reeds internationale bescherming verleend in Spanje in de loop van de voorbije drie jaar (zie de nota "Eurodac Hit 'M'", waarvan kopie in uw administratief dossier als interpretatie-instrument van uw "Eurodac Search Result", 12/11/2019).

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.”

Deze motivering, die in de tweede bestreden beslissing in hoofde van verzoekster integraal hernomen wordt, wordt niet betwist in het verzoekschrift, noch blijkt dat verzoekende partijen thans niet langer over een internationale beschermingsstatus zouden beschikken in Spanje. In dit verband stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen nog het volgende:

“Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Spanje, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).”

Uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 blijkt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten, in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, *“Ibrahim e.a.”*, overweging 84-85 e.v.).

Verzoekende partijen kunnen dit vermoeden slechts weerleggen wanneer zij aantonen dat de door Spanje geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Spanje sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, met name wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregerende materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn

meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. HvJ 19 maart 2019, “*Ibrahim e.a.*”, overweging 88-90 e.v.).

Te dezen blijkt uit de bestreden beslissingen dat in voorliggend geval, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekende partijen niet aantonen dat hun levensomstandigheden in Spanje de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken. In de eerste bestreden beslissing wordt in hoofde van verzoeker immers op pertinente en correcte wijze als volgt gemotiveerd:

“In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Spanje verlaten hebt wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u uw levensomstandigheden in Spanje gelden, met name het gebrek aan werk, huisvesting en toereikende gezondheidszorg. Uw kinderen waren er ook niet gelukkig op school.

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt een internationale beschermingsstatus in Spanje verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Zo blijkt dat u en uw gezinsleden na jullie aankomst een tweejarig traject zouden doorlopen waarbij u onder andere huisvesting en een maandelijks financiële vergoeding kreeg. Bij jullie aankomst in Spanje zorgde de organisatie Apip Acam ervoor dat jullie werden overgebracht naar het Spaanse dorp Monflorite. Jullie brachten de eerste twee dagen in een kleine kamer door, en daarna kregen jullie twee aparte kamers voor het hele gezin. Jullie kregen toen ook een maandelijks vergoeding van 340 euro waarmee jullie eten konden kopen om te koken in een gemeenschappelijke keuken. Een keer per week kregen jullie een uurtje taalles. Na ongeveer acht maanden werden jullie overgeplaatst naar een huis in de stad Huesca en steeg jullie maandelijks vergoeding naar 670 euro. De organisatie Apip Acam betaalde nog steeds de huur. In die periode volgde uw vrouw een patisseriecursus en volgde u verschillende andere cursussen zoals heftruckchauffeur en informatica. Jullie kinderen gingen naar school en jullie hadden toegang tot de gezondheidszorg (CGVS, pp. 5-10). Hieruit blijkt geenszins dat u of uw gezinsleden blootgesteld werden aan een mensenwaardige behandeling daar jullie sinds jullie aankomst in Spanje gedurende twee jaar gehuisvest werden, een uitkering kregen en toegang hadden tot onderwijs en medische zorgen. U stelt weliswaar dat uw kinderen niet gelukkig waren op school omdat zij geen boeken hadden en niet altijd op de hoogte waren van de schoolactiviteiten (CGVS, pp. 8-9 & CGVS M. (...), p. 5), maar deze zaken zijn niet zwaarwichtig genoeg om te kunnen spreken van een onmenselijke of vernederende behandeling. Bovendien kreeg uw dochter die kampte met blaasproblemen en psychische problemen psychologische hulp, en had uw zoon toegang tot een dokter om het probleem met zijn benen te onderzoeken. Hieruit blijkt wel degelijk dat u en uw kinderen toegang hadden tot medische zorg. Het loutere feit dat de dokter vaststelde dat er geen oplossing was voor het probleem met de benen van uw zoon, weerlegt deze vaststelling niet. Dat uw echtgenote ook medische

problemen had en dat de dokter enkel paracetamol en ibuprofen voorschreef en dat ze zich daarmee niet beter voelde, doet evenmin besluiten dat zij mensonwaardig werd behandeld, daar zij wel degelijk toegang had tot een dokter. Aangezien alle gezinsleden wel degelijk toegang hadden tot zowel medische als psychologische hulp, kan dan ook bezwaarlijk worden besloten dat de Spaanse overheid op dat vlak in gebreke bleef (CGVS, pp. 8-10 & CGVS M. (...), pp. 5-6). Wat betreft het gegeven dat jullie na twee jaar op straat stonden, dient opgemerkt dat u het recht had op het huren van een woning en dat u op dat vlak niet werd gediscrimineerd. Het loutere feit dat u geen woning kon vinden omdat u geen werkcontract kon voorleggen, toont louter aan dat u aan bepaalde voorwaarden diende te voldoen om een woning te kunnen huren, maar dit kan niet gezien worden als een vernederende of onmenselijke behandeling. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u geen werk kon vinden, en dit wordt niet betwist, doch kan hieruit niet geconcludeerd worden dat u de toegang tot de arbeidsmarkt werd ontzegd. U verklaart immers dat u niet weet waarom u geen werk vond en dat veel Spanjaarden ook werkloos waren. U voegt eraan toe dat een Spaanse vrouw die werkte voor Apip Acam u had toevertrouwd dat zelfs kinderen met een diploma op zak geen werk vonden en dat u maar beter Spanje verliet. Verder dienen de verklaringen over uw vrouw die geen werk kon vinden omwille van haar hoofddoek, te worden genuanceerd, daar zij verklaart dat zij weet had van andere vrouwen die een hoofddoek droegen en wel een job hadden, maar dat deze vrouwen in het weekend werkten en dat zij in het weekend bij haar kinderen wou zijn (CGVS, pp. 4-6 & CGVS M. (...), p. 4).

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Spanje en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Ter volledigheid dient vastgesteld dat noch u, noch uw echtgenote problemen hebben gekend met de Spaanse autoriteiten of andere personen (CGVS, p. 8 & CGVS M. (...), p. 6).

(...)

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat de door u neergelegde identiteitskaarten, uittreksels uit de burgerlijke registers en de vaccinatiekaarten van uw drie kinderen, uw rijbewijs, de uitreiskaart van uw zoon M. (...), uw militair boekje met ontvangstbewijs van uitstel van militaire dienst, uw familieboekje en huwelijksverklaring louter betrekking hebben op de identiteit en afkomst van u en uw echtgenote en kinderen en dat deze elementen hier niet ter discussie staan. Deze documenten zijn dan ook niet van die aard om bovenstaande appreciatie te wijzigen."

Gelet op deze motieven kunnen verzoekende partijen niet volhouden dat de bestreden beslissingen een louter stereotiepe motivering inhouden. In deze motieven is nadrukkelijk rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoekende partijen, met inbegrip van het feit dat zij een gezin met jonge kinderen vormen en melding hebben gemaakt van medische en psychologische problemen. Ten overvloede wordt nog herhaald dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, *quod non in casu*, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging ondernemen om de voorgaande pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. De Raad benadrukt dat het aan verzoekende partijen toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel in gebreke blijven. Zij blijven immers in wezen volharden in hun vrees om in Spanje op straat te belanden zonder enige hulp en zonder mogelijkheid om in hun eigen levensonderhoud te kunnen voorzien, waarmee zij echter de bevindingen van de commissaris-generaal daarover niet ontkrachten en deze vrees niet aannemelijk maken.

Waar verzoekende partijen het CGVS verwijten geen objectieve analyse te hebben gemaakt met betrekking tot hun mogelijkheden om effectief werk te vinden en zelfstandig te kunnen (over)leven, herhaalt en benadrukt de Raad dat het aan verzoekende partijen toekomt om *in concreto* aannemelijk te maken dat zij bij terugkeer naar Spanje als gevolg van tekortkomingen door de Spaanse autoriteiten buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften. In de mate dat uit hun verklaringen blijkt dat zij in Spanje steeds over huisvesting beschikten waarvan de huur betaald werd door een hulporganisatie en dat zij bovendien een maandelijks uitkering ontvingen die hen in staat stelde dagelijkse uitgaven te doen, blijven verzoekende partijen wat dit betreft in gebreke. Verder blijkt dat hun kinderen naar school konden gaan en dat zij dokters en psychologen konden raadplegen indien nodig. Dat deze behandelingen niet de

gewenste resultaten zouden hebben opgeleverd, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekende partijen in Spanje wel degelijk toegang hadden tot gezondheidszorg.

Verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat zij in Spanje het risico lopen om met hun drie kinderen op straat te belanden indien zij niet in staat zouden zijn om huur te betalen na stopzetting van het twee jaar durend hulpprogramma. Indien op basis van hun verklaringen kan worden aangenomen dat het vinden van werk een vereiste is om toegang te hebben tot de huurmarkt en dat zij er na twee jaar niet in geslaagd zijn om vast werk te krijgen (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 7, en stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 5), tonen verzoekende partijen daarmee nog niet aan dat er voor hen geen enkele andere optie zou zijn dan op straat te leven in geval zij naar Spanje terugkeren en er niet meteen werk vinden. Zoals hoger aangehaald, dient er op basis van het vertrouwensbeginsel vanuit te worden gegaan dat begunstigden van internationale bescherming in een andere EU-lidstaat onder meer toegang hebben tot sociale rechten en voordelen. Zo mag worden verondersteld dat verzoekende partijen desnoods tijdelijk zullen terecht kunnen in noodopvang in afwachting van een meer duurzame oplossing voor hun huisvestingsprobleem. Wat dit betreft kan de loutere omstandigheid dat hun inspanningen om vast werk te vinden niet meteen vruchten afwierpen niet volstaan om aan te tonen dat dit in hun geval niet mogelijk zou zijn. Zoals in de eerste bestreden beslissing in hoofde van verzoeker terecht wordt aangestipt, en door verzoekende partijen niet wordt betwist, kan uit hun verklaringen niet blijken dat hen in Spanje de toegang tot de arbeidsmarkt werd ontzegd. Waar verzoekende partijen verklaren meerdere opleidingen en cursussen te hebben gevolgd om hun arbeidskansen te vergroten, dient de Raad overigens vast te stellen dat zij daarvoor geen enkel stavingstuk voorleggen. Verzoeker verklaarde wel over certificaten te beschikken van de opleidingen die hij heeft gevolgd, maar ze niet te hebben meegenomen (adm. doss., stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 7).

Waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift medische problemen aanhalen waarmee zij en hun kinderen te kampen zouden hebben, stelt de Raad vast dat zij geen medische attesten bijbrengen die deze problemen kunnen staven. Bovendien wordt herhaald dat verzoekende partijen hoe dan ook niet aantonen dat zij in Spanje geen toegang zullen hebben tot medische zorgen indien zij deze nodig hebben.

Waar verzoekende partijen nog aanvoeren dat zij in Spanje geconfronteerd werden met racisme, discriminatie en minachting, dient vooreerst te worden opgemerkt dat zij dit in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment hebben aangehaald als reden voor hun vertrek uit Spanje. Verder kan uit hun verklaringen niet blijken, en tonen verzoekende partijen evenmin aan, dat zij in Spanje het slachtoffer zouden zijn geweest van racistisch geïnspireerde of discriminatoire handelingen die dermate ernstig zijn dat zij als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel als ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, dienen te worden aangemerkt.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Spanje.

Gezien verzoekende partijen internationale bescherming genieten in Spanje, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming.

2.3.4. In zoverre verzoekende partijen een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoeren, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen door het CGVS werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid de redenen waarom zij zich niet (meer) op de bescherming van de Spaanse autoriteiten kunnen beroepen uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Verzoekende partijen vragen de bestreden beslissingen te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekende partijen hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN